

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 476/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej obchodnou spoločnosťou F., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. B. F., vedené pod sp. zn. Rvp 11879/2012, sp. zn. Rvp 11953/2012, Rvp 11954/2012, Rvp 11955/2012, Rvp 11956/2012, Rvp 11957/2012, Rvp 11958/2012, Rvp 11959/2012, Rvp 11960/2012, Rvp 11961/2012, Rvp 11962/2012, Rvp 11963/2012, Rvp 11964/2012, Rvp 11965/2012, Rvp 11966/2012, Rvp 11967/2012, Rvp 11968/2012, Rvp 11969/2012, Rvp 11970/2012 a sp. zn. Rvp 11971/2012 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 7 Er 199/05 zo 7. februára 2012, sp. zn. 5 Er 495/09 z 15. novembra 2011, sp. zn. 5 Er 111/09 z 29. novembra 2011, sp. zn. 5 Er 440/08 z 29. novembra 2011, sp. zn. 5 Er 114/09 z 3. novembra 2011, sp. zn. 5 Er 741/08 z 29. novembra 2011, sp. zn. 5 Er 1278/08 z 5. decembra 2011, sp. zn. 5 Er 130/09 z 1. decembra 2011, sp. zn. 5 Er 2505/09 z 18. novembra 2011, sp. zn. 5 Er 131/09 z 5. decembra 2011, sp. zn. 5 Er 1208/09 z 1. decembra 2011, sp. zn. 5 Er 107/09 z 5. decembra 2011, sp. zn. 5 Er 809/09 zo 7. decembra 2011, sp. zn. 5 Er 119/09 z 1. decembra 2011, sp. zn. 5 Er 113/09 z 3. novembra 2011, sp. zn. 5 Er 1302/09 z 18. novembra 2011, sp. zn. 5 Er 76/09 z 29. novembra 2011, sp. zn. 5 Er 3039/08 z 5. decembra 2011, sp. zn. 5 Er 1935/09 z 1. decembra 2011, sp. zn. 5 Er 2434/09 zo 16. novembra 2011

a postupom a uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 CoE 77/2012 z 22. mája 2012, sp. zn. 2 CoE 143/2012 z 30. apríla 2012, sp. zn. 41 CoE 108/2012 z 10. mája 2012, sp. zn. 2 CoE 145/2012 z 30. apríla 2012, sp. zn. 14 CoE 173/2012 z 21. mája 2012, sp. zn. 14 CoE 179/2012 z 21. mája 2012, sp. zn. 43 CoE 67/2012 z 24. apríla 2012, sp. zn. 17 CoE 95/2012 z 25. apríla 2012, sp. zn. 1 CoE 141/2012 z 24. apríla 2012, sp. zn. 43 CoE 59/2012 z 24. apríla 2012, sp. zn. 1 CoE 129/2012 z 24. apríla 2012, sp. zn. 1 CoE 140/2012 z 24. apríla 2012, sp. zn. 41 CoE 51/2012 z 18. apríla 2012, sp. zn. 14 CoE 122/2012 z 23. apríla 2012, sp. zn. 41 CoE 50/2012 z 18. apríla 2012, sp. zn. 1 CoE 210/2012 z 24. apríla 2012, sp. zn. 41 CoE 113/2012 z 10. mája 2012, sp. zn. 14 CoE 156/2012 z 3. mája 2012 a sp. zn. 17 CoE 94/2012 z 25. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 11879/2012, sp. zn. Rvp 11953/2012, Rvp 11954/2012, Rvp 11955/2012, Rvp 11956/2012, Rvp 11957/2012, Rvp 11958/2012, Rvp 11959/2012, Rvp 11960/2012, Rvp 11961/2012, Rvp 11962/2012, Rvp 11963/2012, Rvp 11964/2012, Rvp 11965/2012, Rvp 11966/2012, Rvp 11967/2012, Rvp 11968/2012, Rvp 11969/2012, Rvp 11970/2012 a sp. zn. Rvp 11971/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 476/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vedená pod sp. zn. Rvp 11879/2012 a 30. augusta 2012 boli doručené sťažnosti sťažovateľky vedené pod sp. zn. Rvp 11953/2012, Rvp 11954/2012, Rvp 11955/2012, Rvp

11956/2012, Rvp 11957/2012, Rvp 11958/2012, Rvp 11959/2012, Rvp 11960/2012, Rvp 11961/2012, Rvp 11962/2012, Rvp 11963/2012, Rvp 11964/2012, Rvp 11965/2012, Rvp 11966/2012, Rvp 11967/2012, Rvp 11968/2012, Rvp 11969/2012, Rvp 11970/2012 a sp. zn. Rvp 11971/2012, ktorými namieta porušenie svojich práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a uzneseniami Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) a postupom a uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) špecifikovaných a označených v záhlaví rozhodnutia (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia okresného súdu“ a „napadnuté rozhodnutia krajského súdu“).

Z 20 sťažností sťažovateľky vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Sťažovateľka poskytla na základe zmlúv o úvere uzavretých s dlžníkmi úvery, ktoré boli títo povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci dobrovoľne nepristúpili k úhrade svojich záväzkov, ich pohľadávky voči sťažovateľke sa stali splatnými a v nadväznosti na podmienky dojednané v úverových zmluvách obsahujúce aj rozhodcovskú doložku boli sťažovateľkou začaté rozhodcovské konania pred ňou zvoleným rozhodcovským súdom – spoločnosťou S., a. s., B. Rozhodcovské rozsudky tohto súdu boli exekučným titulom na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverení udelených okresným súdom začal nútený výkon rozhodnutí, t. j. exekúciu.

V priebehu exekučného konania okresný súd napadnutými uzneseniami vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Krajský súd svojimi napadnutými rozhodnutiami potvrdil okresným súdom vydané prvostupňové rozhodnutia ako vecne správne.

Sťažovateľka v predostretej obsírnej argumentácii atakovala právne závery v rozhodovacej činnosti okresného súdu a krajského súdu, ktorým vytkla ich nesprávnosť

z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávných ustanovení príslušných právnych predpisov na predmetnú právnu vec sa vzťahujúcich, a zároveň poskytla ústavnému súdu na zváženie vlastnú interpretáciu právnych predpisov vzťahujúcich sa na jej právnu vec.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, zruší napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu.

1. K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 11879/2012 a sp. zn. Rvp 11953/2012, Rvp 11954/2012, Rvp 11955/2012, Rvp 11956/2012, Rvp 11957/2012, Rvp 11958/2012, Rvp 11959/2012, Rvp 11960/2012, Rvp 11961/2012, Rvp 11962/2012, Rvp 11963/2012, Rvp 11964/2012, Rvp 11965/2012, Rvp 11966/2012, Rvp 11967/2012, Rvp 11968/2012, Rvp 11969/2012, Rvp 11970/2012 a sp. zn. Rvp 11971/2012 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

2. K namietanému porušeniu práv uvedených v petite sťažností postupom a uzneseniami okresného súdu v napadnutých konaniach

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutia okresného súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti týmto bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľka aj využila), a preto sťažnosti v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, tak ako iné obdobné sťažnosti sťažovateľky doručené ústavnému súdu (napr. naposledy rozhodnutím sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012).

3. K namietanému porušeniu práv uvedených v petite sťažností postupom a uzneseniami krajského súdu v napadnutých konaniach

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a napadnutými rozhodnutiami krajského súdu, ktorý potvrdil rozhodnutia okresného súdu o vyhlásení exekúcií za neprípustné a rozhodol o ich zastavení, čo malo mať za následok porušenie jej označených práv.

Ústavný súd po preskúmaní sťažností zistil, že argumenty sťažovateľky sú v podstate totožné s jej argumentmi, ktoré použila v stovkách sťažností, ktoré už riešil ústavný súd tak, že ich odmietol vo vzťahu ku krajským súdom ako zjavne neopodstatnené. Sťažovateľka označila len iné rozhodnutia krajského súdu, ktorými malo dôjsť k porušeniu jej označených práv.

Keďže ústavný súd predtým už vo viacerých svojich rozhodnutiach podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností sťažovateľky, nepovažoval za potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je v prípade týchto sťažností sťažovateľky, pretože sú sťažovateľke dobre známe.

V tomto smere sa pri predbežnom prerokovaní týchto sťažností ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi svojich predchádzajúcich rozhodnutí, napr. sp. zn. III. ÚS 242/2011 z 31. mája 2011, sp. zn. II. ÚS 473//2011 z 20. októbra 2011, sp. zn. II. ÚS 303/2011 z 24. augusta 2012, sp. zn. II. ÚS 379/2011 zo 7. septembra 2011, sp. zn. I. ÚS 227/2012 zo 16. mája 2012, sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012 a sp. zn. III. ÚS 416/2012 z 12. septembra 2012, ako aj ďalších rozhodnutí týkajúcich sa obdobných sťažností sťažovateľky, ktoré skončili odmietnutím rovnakých a opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, pri akceptovaní právnych záverov rozhodnutí všeobecných súdov o vyhlásení exekúcií za neprípustné a jej zastavení

v stovkách prípadov, pretože rozhodcovské rozsudky z rôznych dôvodov neboli spôsobilými exekučnými titulmi na vedenie exekúcií.

Ústavný súd preto jej sťažnosti bez podrobnejšej argumentácie odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd k tomu zdôrazňuje, že v prípade opakujúcich sa neúplných podaní sťažovateľky (tá dosiaľ podala ústavnému súdu viac ako 6 700 sťažností) je zarážajúce, aby sťažovateľka, právne zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, nerešpektovala zákon o ústavnom súde a predkladala naďalej také sťažnosti, ktoré neobsahujú základné náležitosti ustanovené týmto zákonom, hoci bola na túto skutočnosť viackrát upozornená (napr. vo veciach III. ÚS 328/2012, III. ÚS 329/2012, I. ÚS 284/2012, I. ÚS 321/2012, I. ÚS 283/2012 a podobne), alebo si neoverila fakty a v sťažnostiach uvádzala absurdné tvrdenia a údaje (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 303/2012 z 26. júna 2012 a sp. zn. III. ÚS 327/2012 z 10. júla 2012 a ďalšie).

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2012